

kan falde andre Ting, f. Eks. Indfjorde, Smaavige af Fjorde, men jeg skal blot sige, at det forekommer mig, at der er nogen Uklarhed i det Udtryk. — Dernæst har jeg en større reel Indvending imod, at Skjdsætningen af de her omhandlede Arealer udtrykkelig bestemmes at skulle foregaa efter de ved Jordbonitering ved Udstykning gældende Regler. Hvilke Regler er det nu, der gælde her? Det er, at to kommunalt valgte Jordboniteringsmænd under Vejledning af en Landinspektør bonitere, d. v. s. sætte Jorden til en Takst, efter hvilken igen Hartkornet udregnes. Nu er det jo saaledes, at disse forlagte Arealer, denne Søbund som oftest bestaar af et tykt, fedt Dyndlag af den allerfrugtbarste Bøstøtning. Boniteringen vil derfor af disse Jorder sættes i 1ste Klasse, gaa op lige til de allerhøjeste Takster, og der vil paa saadanne Arealer komme til at hvile et overordentlig stort Hartkorn. Større Udtørringer ville let kunne komme op til 100 à 200 Tdr. Hartkorn. At der derigennem kan fremkomme de mest urimelige Uligheder, tror jeg bedst at kunne klargøre ved at fremføre et Eksempel. Tænk vi os, at der er Udtørringsforetagender af omtrent samme Areal, af omtrent samme Jordbonitering, saa maa de efter de i Lovgivningen gældende Regler for Skjdsætning sættes til omtrent det samme Hartkorn. Tænk vi os nu f. Eks., for at tage et Par større Foretagender, at det ene er Sjørring Sø, det andet Kolindjund! Sætte vi nu — for at tage det ganske eksempelvis — at de ere hver 1,200 Tdr. Land, ville de saa hver henved et Par Hundrede Tdr. Hartkorn. Men der er den væsentlige Ulighed til Stede, som Reglerne for Skjdsætning ikke kunne tage Hensyn til, at det ene Foretagende tørlægges ved en gravet Kanal med naturligt Fald, der uden anden Bøstøtning end Gravningen i sin Tid fører Vandet bort. Det andet Foretagende maa med meget kostbare Landvandkanaler holde Vandet, borte fra at løbe ned i Søen, Kanaler, som tit brydes igennem og ere overordentlig kostbare at vedligeholde, og dette Foretagende maa med en endnu kostbarere Udpumpning holde Areallet tørt, Udgifter, der meget ofte ikke alene der, men rundt omkring, sluge saa godt som hele Udbyttet. At sætte saadanne to Arealer til samme Hartkorn, naar de ere under saa aldeles forskellige Bøstøtninger, forekommer mig at være en saa urimelig Ulighed i Bøstøtning af disse Genstande, at jeg synes, at det i alt Fald maatte være utilraadeligt for det høje Ting at vedtage et saadant Endringsforslag. Det har paa ingen Maade været min Hensigt at ville øve nogen skarp Kritik over for de

ærede Forslagsstillere, mine kære Kolleger. Min Kritik er rettet mod Sagen og kun fremkommen for at vise, hvor overordentlig vanskeligt det vil være selv med den bedste Affattelse, selv med en Affattelse fra den højtærede Ministers Side, at træffe en retfærdig Ordning paa dette Punkt. Jeg haaber derfor, at man ikke fra mine ærede Kollegers Side vil tage mig den, som det maatte forekomme Dem, lidt skarpe Kritik ilde op.

Det. Hansen: Jeg er i det glædelige Tilfælde i alt væsentligt at kunne erklære mig enig med det ærede Medlem for 10de Kreds (Bøssen) med Hensyn til de almindelige Bøstøtninger, han fremsatte angaaende Bygningsstylden. Man maa jo vogte sig for her som ved alle den Slags nationaløkonomiske Spørgsmaal at stille sig paa et alt for absolut Standpunkt, og jeg erkender, at en Bygningsstyld, der er indrettet med alle de fornødne Hensyn og Forsigtighedsregler, kunde jeg finde var en ganske god Foranstaltning. Det forekommer mig imidlertid, at det højtærede Udvalgs Flertal dog maatte have haft en Følelse af, at det var en meget betænkelig Foranstaltning saaledes at indføre et helt nyt Skattegrundlag for kommunale Afgifter, og at man derfor burde sørge for at omgive det med saadanne Kauteler, som skulde afværge, at man kom til at gøre Uretfærdighed. Jeg hørte — jeg var desværre ikke til Stede i Begyndelsen af Mødet i Dag, men jeg hørte af det ærede Medlem for 10de Kreds (Bøssen), at den ærede Ordfører (P. G. C. Jensen) havde sagt, det var en retfærdig Skat. Jeg tror, man kan sige alt andet om den, hvad man vil, man kan sige, den er hensigtsmæssig, men at betegne den som retfærdig, tror jeg nok, er en Misbrug af Ordet, og jeg tror ogsaa, at den højtærede Indenrigsminister ved Bøstøtning har erklæret, at denne Skat var lige saa lidt som nogen Skat overhovedet retfærdig, der er mange, som have Grund til at beklage sig over den, men man maa opgive den ideale Fordring. Hvad jeg synes, jeg i al Bøstøtning maatte have Lov til at bebrejde Udvalgets Flertal, er det, at de have taget denne hele præfære Foranstaltning, om jeg saa maa sige, lige saa raa, som den er kommen fra den højtærede Minister. De have ikke taget Hensyn til de Bemærkninger, der fremkom ved 1ste Behandling her i Salen; de have ikke søgt at mildne paa de Ulemper, som denne Skat kan medføre. Det ses ikke af Betænkningen eller af Endringsforslagene, at man f. Eks. har overbejst den Tante, der blev fremsat i det andet Ting af en meget anset Nationaløkonom, og som jeg tillod mig